

Leroy

Hadsten

I dag skulle jeg køre en stripper til *Bachelor-onsdag* på en kro i Hobro. Hun skulle lave 1 x topløs servering mellem to optrædere inklusiv en terningekonkurrence. Ejeren af etablisementet hed Ejner og var en tidligere nummer to ved de jyske mesterskaber i boksning, og han elskede at se, *hvordan pattern' junget*, når en topløs servitrice holdt begge hænder over hovedet og rystede med rafflebægeret, så også terningerne hoppede og dansede.

Hun kaldte sig Miss Nancy. Det var min første tur med hende. Siden jeg var flyttet fra min elskede Liv, havde jeg besluttet mig for en kortere overgang at tage tingene, som de kom. Lige nu var det lettest at lade tilfældighederne råde og ikke tage stilling til noget, ikke føle noget.

Dagene måtte gerne folde sig ud så tilfældige som tal på terninger, der bliver rystet.

Faktisk skulle jeg have været til Vardeegnen med tvillingerne Babs & Butte og deres skumbadsshow, men det lokale etablisement var om morgenen blevet ramt af en lastbil med en sovende chauffør bag rattet. Sammenstødet havde pulveriseret kroloka-

let, og ejeren kunne ikke overskue at tage imod to strippere i et skumbad. Ham om det. B&B, som jeg havde kørt for mange gange, var ikke tvillinger, men de havde fået lavet deres ”boob-job” hos den samme læge i Polen. *I helt samme x-large, og det er jo det, der tæller, ikke?*

Jeg arbejdede for Ove. Mit job var at være chaperone for *pigerne*, hvis de lokale helte var ude på noget, men primært skulle jeg sørge for at få pengene med hjem, og de skulle udbetales, før det første tøj blev smidt. 2500 til mig, 1500 til stripperen og 5000 til Ove og helst i lydløse kontanter.

Ove var oprindelig uddannet bankmand. Det var, dengang bankmænd havde en månedsløn på 800 kroner, og altså længe før, der var tænkt på mig. Nu arbejdede jeg for ham og fik næsten 800 i timen.

Ove havde kvittet banken dengang i 60’erne og byttet den ud med et job som impresario for lokale pigtrådsorkestre.

Han bankede på den måde sin månedsløn op gange ti ved at sende håbefulde lokale musikere ud for at fylde forstædernes dansegulve – på Susi-poppen i Virring, på Babalula Bar i Tilst og på Elka i Åbyhøj. Et gig var som regel 5 x 45 minutter, og bandets hyre dækkede, som en af musikerne senere fortalte mig, en taxa og en pose gråpærer. Men måske en dag, hvis de bare blev ved, så endte *de* måske deroppe, hvor Les Rivals, Defenders og Hitmakers var. Måske ville *de* en dag blive dem, der var *the toppermost of the poppermost*.

Ove havde været på vej mod *the toppermost*. Han stod i en kort periode for at booke københavnerbands til det jyske pigtrådsmecca Boom inde i Århus.

Men han var blevet skivet af og ville ikke fortælle hvorfor. Det

kom dog ikke bag på mig. Selvom han havde venlige øjne, var han en fifler med kontrakter, og han havde snydt dem, der tjente penge til ham – så vandet drev. Jeg var blevet advaret. Derfor havde jeg sagt, at han ikke skulle regne med mig, hvis han prøvede på noget.

Det fik ham til at grine, ikke på en ubehagelig måde, men så man kunne se den guldtand, han i sine velmagtsdage havde fået installeret i overmundten. Han gik altid i hvid, åbenstående skjorte og terylenebukser, som efter slitagen at dømme også måtte stamme fra bedre tider.

Når jeg kom for at hente turbilen ude i Hadsten, sad han tit med de slidte skjortemanchetter og lidt hengemt kål i overskægget og bladrede i sine scrapbøger. De var fyldt med fotos af bands, der stod på scenen i Boom for mere end fyrre år siden. Det var hans tabte paradys, derfra var det kun gået ned ad bakke.

Hans forsøg på at gøre dværgkastning til tidens tern i 90'erne var slået fejl, så nu satsede han på striptease som sin corebusiness og var langt fra at være i nærheden af *the toppermost*.

Efter mit parforhold var gået kaputski, havde jeg altså taget et job hos en anden taber, og det passede mig helt fint.

Jobbet var så midlertidigt, som det kunne blive. Så såre temperaturen faldt, ville jeg være røv og fodsåler.

”Så er du på vej til Mallorca for at få varme i nosserne,” forudsagde Ove.

Han var overbevist om, at den slags kvinder, jeg syntes om, ikke brød sig om kolde nosser.

Da vi kørte hjem om aftenen, holdt jeg vanen tro ind på motorvejscafeteriet og købte en Cocio til mig selv, min medrejsende ville have en zero. Da vi havde kørt et par minutter uden at

sige noget, spurgte Miss Nancy, om jeg troede, det gjorde ondt at få en abort?

Hvad fanden skal man sige til det? Det kunne jeg jo ikke vide noget om, så jeg trak bare på skuldrene og sagde:

”Tja!”

Så sagde hun:

”Men så kan jeg så fortælle dig, at det gør det. Det gør ondt også langt ind i sjælen.”

Hun vidste helt sikkert, hvad hun talte om. Hun havde fået en abort for tre dage siden. Det var den fjerde på fire år eller måske den femte, det kunne hun ikke lige huske. Jeg ledte uden held efter et låg, som jeg kunne lægge på mine følelser. Jeg kunne godt lide hende, og jeg håbede, det var gensidigt.

”Uanset hvem faren så end er,” sagde hun alvorligt, ”så har jeg besluttet mig for, at jeg aldrig gør’et mer.”

”Nej?”

”Ja, nemlig, nej ... tænk nu, hvis min mor havde gjort’et, eller din, så havde vi jo ik’ siddet her og hyggesnakket, vel?”

”Nej!”

Hun rullede vinduet ned, da hun tændte en smøg, så hun kunne puste røgen den vej ud.

”Altså på nær, hvis jeg bliver gravid med ham igen.”

”Hvem?”

”Ja, Ove!”

Vi kørte lidt uden at sige noget.

”Det er jo ikke, fordi jeg be’r om sex.”

”Nej ...”

”Eller han be’r om det. Det er ligesom, det bare er sådan, det er. Kender du ikke det?”

”Nej.”

Det var blevet sent, da vi nåede Hadsten, alligevel gik jeg ind og vækkede Ove og sagde mit job op. Jeg måtte også fortælle ham, at den tidligere nummer to fra de jyske mesterskaber i boksning havde nægtet at udbetale hyren, men den måtte han selv tage med ham. Jeg kørte Miss Nancy hjem i en taxa, gav hende alle pengene og fortalte, at Ove havde lukket forretningen. At hun skulle finde på noget andet at tage sig til.

”Det har jeg os’ tænkt på.”

”Godt,” sagde jeg, ” så er vi to.”

Miss Nancy tøvede med at lukke døren, da hun var blevet sat af. Hun bøjede sig og stak hovedet ind i bilen og sagde:

”Man vil bare gerne have et godt liv, ikke?”

Jeg nikkede.

”Men det er, som om man ikke selv kan bestemme, er det ikke rigtigt?”

Hun lukkede døren og gik den vej, der måske ikke var hendes egen.

Jeg mindede mig selv om, at jeg havde lovet mig selv ikke at tænke over noget og ikke gad føle noget. Men måske var det med det løfte, som det var med tilfældet: at det er ikke noget, man selv er helt herre over.

Måske skulle jeg bare arbejde endnu hårdere på at ignorere det hele.